

ВИДАВНИЧИЙ ДІМ «МОЯ ВІННИЧЧИНА» - ДЕНЬ ЗА ДНЕМ

7 лютого 2024 року. Продовжується реалізація спільного проекту Видавничого Дому і медіа-центру ВНМУ: написання Народної книги-історії Вінницького Національного медичного університету імені М.Пирогова.

ДОЛУЧАЙТЕСЯ ВСІ ОХОЧІ! ВІДТВОРИМО КРАЩІ СТОРІНКИ ІСТОРІЇ І ЛЮДЕЙ ФЛАГМАНА ВИЩОЇ ОСВІТИ ВІННИЧЧИНИ.

СЬОГОДНІ – ВІКНО ТРЕТЄ

Рубрика: Лікар і війна.

Розповідає відомий український журналіст ВІКТОР СКРИПНИК

Наприкінці грудня 2022 року студент Вінницького медуніверситету імені Пирогова індус КАПЛ ЧОУДХАРІ підписав контракт з Інтернаціональним легіоном у складі ЗСУ.

Яка мотивація в іноземця з далекої Індії воювати за нашу державу? Про це і не тільки він розповів журналісту «20 хвилин».

Коли почалася велика війна, Капіл Чоудхарі на той час п'ятикурсник Вінницького медуніверситету імені Пирогова, як і багато студентів-іноземців, виїхав з нашої країни. У Польщі на індусів чекали чартерні рейси. Їх організував уряд Індії, аби студенти, які навчаються в Україні, мали можливість без проблем добратися додому. Капіл Чоудхарі летів з Польщі у Делі на початку березня.

Але в серпні знову був у Вінниці. А 26 грудня того ж 2022-го Капіл підписав контракт з Інтернаціональним легіоном ЗСУ. Пішов на службу бойовим медиком. Що спонукало його повернутися до країни, де триває війна, і стати на захист чужої для нього держави? Як батьки відпустили сина? На той час йому виповнилося 23 роки? Що розповідає про службу?

Про це і не тільки журналіст RIA розмовляв зі студентом.

МІСЯЦЬ ПРОСИВ БАТЬКІВ ВІДПУСТИТИ НА ФРОНТ

«Після початку війни я поїхав додому, бо батьки дуже хвилювалися, — розповідає Капіл.

— На індійському телебаченні багато показували, що робиться в Україні, як росіяни обстрілюють ракетами міста і села. Повідомили про загибель у Харкові індійського студента, ще одного поранили». Хлопець каже, мама й тато умовляли його приїхати додому. Він не міг їх не послухатися. Вже тоді у нього закрадалася думка допомогти українцям захистити свою землю від окупантів.

Коли батьки заспокоїлися, бо ж син поруч, він здивував їх. Натякнув, що хотів би повернутися в Україну. І не просто повернутися, а піти на фронт.

Для його рідних це стало неабиякою несподіванкою. Першою запротестувала мама, її звали Алка. Маму підтримала молодша сестричка на ім'я Мігна, вона теж студентка, навчається в технічному університеті. Батько багато розпитував, яка в Україні ситуація. Капіл зателефонував знайомим, які залишилися у Вінниці. Вони заспокоїли пана Сугендра, так звали батька Капіла, мовляв, у місті над Бугом спокійно. Інколи чути звуки сирен, але люди працюють...

Упродовж місяця хлопець умовляв батьків, щоб дозволили піти на війну. І йому це вдалося.

У нього є земляк на ім'я Хіманшу. Він теж студент медуніверситету. Вони удвох стали до війська. Разом шукали підрозділ, дізнавалися, як можна записатися до нього. Знайшли в Інтернеті координати Інтернаціонального легіону. Заповнили анкету і чекали на відповідь. Отримали її аж через місяць. Їм зателефонували і перше, чим цікавилися, знанням англійської мови. Зрештою. 26 грудня 2022-го Капіл підписав контракт.

Каже, для іноземців є правило: припинити службу такий військовий може у будь-який час. Запитую, чи знали в університеті про те, що він пішов воювати? Він сказав про це уже тоді, коли зарахували в легіон. Раніше не повідомив, бо не знав, якою буде реакція. Раптом заборонили б!..

Його перевели на дистанційну форму навчання. У перший рік війни більшість студентів-іноземців опанували знання онлайн. Різниця тільки в тому, що вони робили це з дому, зі своїх країн, а в Капіла були інші умови. Університетські знання втілював на практиці. Робив це під час евакуації поранених з поля бою і надання їм допомоги.

«Мене постійно підтримували викладачі, — говорить Капіл. — Особливо декан факультету по роботі з іноземними студентами, один з професорів, телефонували, цікавилися потребами, передавали допомогу».

Нині Капіл наполегливо навчається. Попереду у нього непрості іспити. Про тестування у системі «КРОК» уже згадували. Але він мріє отримати ще один документ — на знання української мови. Без нього не зможе навчатися в інтернаті в Україні. Такий іспит складають в Києві, уточнює співрозмовник.

«Хочу в Україні закінчити навчання, стати хірургом і працювати тут», — каже співрозмовник.

— Але ж в Індії лікарям більше платять за роботу, — нагадує студенту.

— Не все в житті вимірюється грошми, — відповідає він. — Мені подобається в Україні, подобається природа, люди. На війну пішов, щоб захистити державу, яка дала мені освіту, це професія на все життя, я хотів стати лікарем.

Він додає, що перервав сімейну династію. У нього батьки вчителі і дід учителював. Вони вважали, що Капіл також буде навчати учнів. Однак хлопець зробив інший вибір. Його підтримали. Так само, як нинішній вибір йти до війська.

НАЙБІЛЬШ ВОЙОВНИЧИМИ КАПІЛ НАЗИВАЄ ГРУЗИНІВ

В Інтернаціональному легіоні Капіл служить бойовим медиком. Спершу він служив ротним медиком, потім його перевели, як він каже, на підвищення — у батальйон. Одразу поспішає уточнити: «Я не начальник, ні-ні, не подумайте, у нас група з п'яти медиків і керує нами українка. У групі двоє індусів, білоруска, грузин і керівниця українка».

Перед тим, як потрапити «на підвищення», тобто з ротного медика у батальйон, студент виконував завдання у трьох підрозділах легіону. Спершу служив разом з грузинами. Називає їх найбільш войовничими бійцями. Каже, вони дуже відважні. Мовний бар'єр ставав на заваді спілкуванню: грузини не знали англійської, а він — грузинської. Його перевели в інший підрозділ, де були білоруси, поляки, представники деяких інших слов'янських країн. Але й там його українська не дуже допомагала. Зрештою, Капіл потрапив у підрозділ до британців, американців, канадців. Хлопець добре володіє англійською.

Перед тим, як Капіл і Хіманшу опинилися на фронті, вони пройшли підготовку. Навчилися стріляти з автомата, опанували знання на курсах тактичної медицини. Пройшли ще один дещо незвичний курс — жестових сигналів. Він потрібен у випадку, коли раптом у складній ситуації не вдасться порозумітися.

Їхнім завданням була евакуація поранених до стабілізаційного пункту і надання їм допомоги. Бойові медики постійно пересувалися разом з підрозділом. Ночувати доводилося у покинутих будинках. Спершу місця зупинки перевіряли сапери з розвідниками. Але війна є війна, там ніхто не застрахований від несподіванок.

Капіл пригадує, як доводилося надавати допомогу бойовій медицині з Нової Зеландії. Жінка наступила на міну. На щастя, залишилася жива. Після надання допомоги її відправили до Києва, а звідти до Британії, там зробили операцію.

Ще одне схоже ушкодження дістав медик з Польщі, він теж постраждав від вибуху міни. Капіл запропонував послухати запис, який надіслав йому командир з фронту. Гарний відгук про студента-медика. «Капіл, ти людина, яка виконувала свої обов'язки дуже відповідально і чинно, — говорить командир. — Якщо в тебе буде час і можливість, знай, що у підрозділі тебе завжди чекають, завжди раді бачити, тут тебе не вистачає».

— Я повернуся до них, — говорить Капіл. — Справлюся з екзаменами і поїду. Мій обов'язок допомагати людям. Така у мене професія. Якщо у батальйоні вважають, що я потрібен, значить треба їхати.

НА ВЕСІЛЛЯ ДО БРАТА

Нині Капіл знову збирається у дорогу. У далеку дорогу. Їде на весілля до двоюрідного брата. Його хочуть бачити на торжестві, і він не може підвести рідню. Хоча для цього треба здолати відстань у 7,5 тисячі кілометрів. Легітиме літаком з Будапешта до Делі, а звідти ще вісім годин поїздом. Батьки проживають у найбільшому штаті Індії — Раджастан, що межує з Пакистаном. Земля «раджів» — так називають його малу батьківщину. Каже, це земля князів, які ніколи не корилися завойовникам. Легендарний край! З давніх-давен його правителі славилися войовничим характером. Можливо, тому славний нащадок «раджів» на ім'я Капіл взяв до рук зброю, щоб допомогти українцям відвоювати справедливість?

До речі, університет отримав подяку від командира батальйону Інтернаціонального легіону: за внесок іноземних студентів вишу в обороноздатність нашої держави і підтримку легіону.

На світлині: Індус Капіл на фоні прапора, який створили українці і білоруси, з якими разом служить і добре вивчив патріотичні лозунги: "Слава Україні" та "Живе Білорусь" та під час бойових чергувань

Джерело: газета «20» хвилин

